

have dristet sig til at gaa videre, ved at fremkomme med en Udtalelse i Almindelighed om internationale Stridigheders Afgørelse ved Voldgift. Det vilde sikkert have haft endnu større Indflydelse end det, der foreligger, men, som sagt, jeg paaskønner det, der foreligger, og jeg anbefaler alle at stemme herfor. En almindelig Udtalelse i samme Retning vilde sikkert for nærværende Tid kunne have en overordentlig Betydning. Det kan jo ikke bestrides, at naar man er optagen af Tanken om, at alle internationale Stridigheder bør afgøres ved Voldgift, staar det i meget nær Forbindelse dermed, at man kommer til at tænke paa vore militære Forhold, og eftersom der for nærværende Tid sidder en Kommission her i Landet, som har dette Spørgsmaal under Overvejelse, vilde en almindelig Udtalelse have været en rigtig god Rettesnor for denne Kommission og dens Arbejder. Det kan nemlig ikke tænkes andet end, at der maa være Rimelighed for, at man, hvis man er for, at internationale Stridigheder afgøres ved Voldgift, da taber Interessen for at befæste til det yderste, og at man taber Troen paa, at det skulde nytte noget. Og det vil forhaabentlig snart være gaaet op for alle fornuftige Individuer i vort lille Danmark, at vi ikke paa noget som helst Sted eller Omraade se os i Stand til at være med til at afgøre saadanne Stridigheder med Magt. Men skønt nu en saadan almindelig Udtalelse ikke kommer til at foreligge her, vil jeg dog haabe, at den Kommission, der er nedsat for at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, vil betragte den Vedtagelse, der nu snart her i Tinget vil finde Sted, som et Vink i den Retning, som et lille Skridt henimod det, at man endelig kan komme til dette særlig for et lille Land som Danmark saa lykkelige Punkt, at det udelukkende omgaas med den Tanke, at Stridigheder opstaaede i internationale Retninger maa og bør afgøres ved Voldgift. Jeg vil haabe, at denne Kommission vil tage Notits deraf og vil arbejde i Retning af at spare nogle Millioner til det militære Væsen her i Landet. Nogle Millioner vilde være til stor Lykke og Velsignelse for den danske Befolkning, og kunne vi faa den Nytte ud af denne Sags Fremkomst her i Tinget, at den kunde paavirke Kommissionen, hvis den kunde have den allerringeste Betydning i denne Henseende, da vilde det for mig være en Glæde, om vi kom dette lille Skridt

fremad. Jeg skal ikke gaa videre, da det er et meget begrænset Emne, man har at tale om, men jeg skal gentage min Tilfredshed med, at Sagen er kommen frem nu, og jeg skal til Slutning bede enhver her i dette Ting om at stemme for Forslaget.

Ordføreren for Forslagstillerne (Krabbe): Jeg erkender med Glæde, at der i det, der blev udtalt af den højtærede Konseilspræsident, ikke er taget noget Forbehold, som ikke allerede ligger i Forslaget til Beslutning. Jeg erkender tillige Berettigelsen af, at den højtærede Konseilspræsident har fremdraget visse Tilfælde, hvor en Mulighed — en berettiget Mulighed — vilde fremkomme for at benytte Beslutningens „saa vidt muligt“ og dens Adgang til at tage „anden Voldgift“ end Voldgiftsdomstolen i Haag. Dog vil jeg tillade mig dertil at føje, at det er dog Forslagsstillerne og jeg haaber ogsaa den højtærede Konseilspræsidents Mening, at de Undtagelser, som det er uundgaeligt at tænke sig, tænkes saa begrænset, at det kun er Nødvendigheden, kun en streng Nødvendighed, som vilde berettige dem. Naar det f. Eks. siges, at Anliggendet kan være saa lille, at Omkostningerne ved at benytte Domstolen i Haag, som efter de Takster, man har sat for Retsafgifterne, ikke ere saa ganske ubetydelige, ville være større end det Gode, man opnaaede ved at benytte denne Domstol, vil jeg tillade mig at have den Mening, at dette Misforhold skulde være overordentlig stort. Selv om nemlig Omkostningerne noget skulde overstige de for Øjet liggende Fordele ved at gøre det, vilde jeg dog sige, at det ikke alene for Principet, men ogsaa for selve Sagen, vilde være i høj Grad tjenligt, om man vilde vælge den faste Voldgiftsdomstol i Haag. Thi det er et selvstændigt og virkeligt Gode, at denne Domstol benyttes. Den højtærede Konseilspræsident har nemlig fuldstændig Ret i — og hans Udtalelser stemme ogsaa deri med, hvad jeg tillod mig at sige — at det store Fremskridt, det overordentlig store Fremskridt, er det, at man ved Haag'er-Konventionen har faaet en permanent Ret; en Bestemmelse om Voldgift uden Angivelse af den Autoritet, der skal afsige Voldgiftskendelsen, er til liden Nytte. Det gælder da om at lede Strømmen til denne Domstol. Idet jeg er glad ved at udtale Forslagsstillerne Anerkendelse af den højtærede Kon-